

Daisy

Debra Eliza Mae

Daisy

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Debra Eliza Mae

Omslagontwerp: Jen Minkman & The Book Brander

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman

Eerste uitgave oktober 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Recap – Twin Bridges, twaalf jaar later

Het is twaalf jaar nadat de bus waarin Noël Solovan en Dove Callaway zaten – die elkaar die koude morgen pas voor het eerst ontmoet hadden – vlak bij Twin Bridges strandde. (*kort verhaal: I'll be home for christmas*)

Het leven in Twin Bridges is sinds die dag doorgegaan, zoals dat overal in de wereld gebeurt. De tijd stopt voor niemand.

De tweelingdochters Lisa en Marie (*Liefde in Twin Bridges 1: Abby en Blake*) van Abby en Blake Miller zijn opgegroeid tot prachtige, jonge vrouwen die hun middelbare school dit jaar afronden. Zachary (*Liefde in Twin Bridges 2: Jacob en June*), die zo plots in Twin Bridges verscheen en in de voetstappen van zijn vader Jacob wilde treden, besloot op een zeker moment toch een kleine zijweg te nemen in zijn jonge leven en mag zich over een jaar of vier een gediplomeerd veearts noemen. Zijn zusje Blossom (*Een magisch kerstfeest in Twin Bridges*) maakt zich nog niet druk over wat ze wil gaan doen met haar leven en dat is prima; ze is immers pas vijftien. En dan hebben we Rowan (*Liefde in Twin Bridges 3; Duke en Ian en I'll be home for christmas*); over hem hebben jullie nog niet zoveel gehoord. Jullie kennen hem alleen als de dikke buik onder Dukes schort. Nathan en Becky (*Het hart van een cowboy*) besloten nog niet aan kinderen te beginnen en stortten zich volledig op het werk in The Wagon Wheel.

Daisy, die ooit de jongste telg op de ranch was, heeft haar droom om actrice te worden waargemaakt. Na een aantal jaren van roem en rijkdom besluit ze echter vanwege diverse redenen om naar huis terug te keren. Nu runt ze een eigen bedrijfje met paardenspullen in een klein winkeltje in de stad. Zij is het hoofdpersonage van het volgende verhaal ...

1

Daisy Brooks stond met gebogen hoofd te midden van een groep treurende mensen. Haar broer Jacob en haar zus Duke stonden aan weerskanten van haar, samen met hun eigen gezinnen. Vandaag was waarschijnlijk de zwartste dag in de geschiedenis van het kleine stadje Twin Bridges in Montana.

Ijzige regendruppels tikten op haar hoed en dropen van de rand. Zelfs de hemel huilde. Wat was Twin Bridges zonder deze vrouw? Zij was het hart, het luisterend oor voor eenieder die het nodig had en de oma voor hen die er geen meer hadden. Zij was warmte, liefde en zoveel meer. Zij was de troostende schouder en *The Wagon Wheel* was onder haar vleugels een thuis voor iedereen geweest. Nu voelde het kleine stadje leeg en koud en het zou een hele tijd duren voor haar verlies verwerkt kon worden.

Een traan rolde over Daisy's wang en mengde zich met de koude ijsdruppels die al een spoor van verdriet op haar huid achterlieten.

Jacob sloeg zijn arm om haar heen. 'Gaat het?'

Daisy knikte, al ging het helemaal niet. Maar zo moest iedereen in de honderdkoppige menigte zich voelen. Iedereen hield van haar en zij had net zo veel van iedereen gehouden.

Candice' enige dochter stond naast het diepe gat in de grond; ze huilde. Daisy mocht niet egoïstisch zijn en meer verdriet hebben dan zij, maar ze kon het niet helpen dat haar hart vandaag verscheurd werd.

Een witte roos viel op de kist en toen begon de hele stoet te bewegen. Daisy liep in een langzaam tempo achter de menigte aan en pakte ook een roos uit het enorme boeket dat daarvoor klaarlag. Het voelde vreemd om Candice bloemen te geven nu ze er niet meer was. Ze had haar veel vaker een bos moeten brengen toen ze er nog van kon genieten. Ze rolde het steeltje tussen haar vingers en zette kleine stappen, die haar steeds dichterbij de kist brachten.

Nadat haar zus Duke samen met haar man en zoon afscheid had genomen, was het Daisy's beurt om een roos op de kist te leggen. Ze zakte door haar knieën en legde de roos voorzichtig op het hout. 'Dag, lieve Candice. Ik ga u vreselijk missen.' Ze snikte en een nieuwe traan rolde over haar wang. Wat was het vreselijk om afscheid te nemen van iemand van wie je zoveel hield.

Dat wist ze als geen ander. Twee jaar geleden had ze precies op dezelfde manier naast het graf van een geliefde gezeten. Haar moeder overleed na een vreselijke strijd aan borstkanker en dat had een permanent zwart gat in haar hart achtergelaten. De pijn die ze toen gevoeld had, kwam nu dubbel en dwars terug. Het voelde of ze met Candice' dood haar moeder voor een tweede keer verloor.

'Kom, Daisy.' Jacob pakte haar beide schouders vast en trok haar voorzichtig overeind. Ondanks dat hij zelf een compleet gezin had, met twee schitterende tieners die nu ook tranen met tuiten huilden, nam hij tijd voor haar. Hij nam haar mee bij het graf vandaan en gaf haar even verderop over aan hun vader.

'Het komt wel goed, meisje,' suste Oliver en hij drukte haar stevig tegen zijn borst. 'Ik weet dat het zeer doet.'

Daisy wilde niet over haar moeder beginnen; niet tegenover haar vader. Hij voelde het vast zelf ook: die vreselijke pijn in zijn hart die niet meer weg leek te gaan.

Jacob liep hun kant op nadat hij en zijn gezin ook afscheid genomen hadden en streelde Daisy kort door haar ravenzwarte haren. ‘Laten we naar The Wagon Wheel lopen.’

Daisy knikte en liep met haar broer en zijn gezin mee achter de rest van de stoet aan. The Wagon Wheel was jaren geleden al door Candice’ zus en nichtje overgenomen, maar Candice en het knusse restaurant hoorden bij elkaar. Zonder haar was die plek nooit geworden wat hij nu was. Zij had haar hele leven erin gestoken en tot een paar dagen geleden had ze nog in haar schommelstoel bij het haardvuur gezeten, klaar voor eenieder die haar nodig had. Het was dan ook vreselijk het ding nu leeg te zien.

Terwijl de ijzige regen in sneeuwvlokken veranderde en de wind ze om de stoet heen blies, dacht Daisy aan de tijd waarin haar moeder overleed. Candice had haar opgevangen alsof ze een lamgeslagen vogeltje was dat alleen kon genezen met heel veel liefde. Ze had zoveel steun aan de oude vrouw gehad.

En nu was ze weg ...

‘Kom, we gaan naar binnen.’ Jacob pakte de simpele, witte voordeur over van de mensen voor hem en liet haar en zijn gezin naar binnen, voor hij hem weer aan een ander overgaf. ‘Hier is het lekker warm.’

Daisy knikte. Het was altijd warm in The Wagon Wheel. Altijd wanneer ze hier binnenstapte, was het alsof er een warme deken van liefde en troost over haar schouders geworpen werd. Maar zonder Candice was het toch anders.

Toen een grote club mensen zich in het restaurant verzameld had, klom haar vader op een van de vele houten tafels. Daisy hield haar adem in toen hij even wankelde. Haar vader was ondertussen al vierenzeventig en ondanks

dat Candice had bewezen dat mensen héél oud konden worden, bleef ze doodsbang dat hem iets zou overkomen.

‘Lieve mensen...’ Hij tikte tegen een koffiekopje, omdat dat het drankje was waar Candice iedereen altijd gelukkig mee maakte. ‘Ik wil u allen bedanken dat u naar het afscheid van onze lieve Candice Johnson bent gekomen. Ze was een vriendin van ons allemaal en een extra moeder en zelfs oma voor de jongere generaties. Zij was het hart van de stad en wat zullen we haar vreselijk missen.’

Daisy staaarde naar de grote foto van Candice, die naast de brandende open haard en haar lege schommelstoel stond, en veegde een paar tranen weg.

‘105 jaar.’ Oliver lachte kort. ‘Een prestatie die menig mens onder ons niet zal halen. Het bewijst maar weer hoe graag ze bij ons wilde blijven. Maar helaas bleek ze niet onsterfelijk, zoals we allemaal dachten.’ Hij zweeg kort en sloeg zijn ogen neer. ‘Ze vertelde me een dag of vier geleden, toen ik haar voor de laatste keer sprak, dat het mooi geweest was. Ze zei: Oliver, mijn oude vriend. Ik heb mijn best gedaan, maar nu ga ik naar Luke. Hij wacht al veel te lang op me.’ Oliver hief zijn kop koffie in de lucht. ‘Ze wil niet dat we droevig zijn om haar verlies, maar blij omdat ze weer bij haar grote liefde is. Dus dan rest mij nog maar een ding te zeggen: *Take good care of her, Luke. That is one hell of a woman you got there.*’

‘Op Candice.’ Jacob stak zijn kop koffie ook in de lucht en iedereen volgde zijn voorbeeld.

‘Op Candice.’

Jacob hielp hun vader van de tafel en geroezemoes vulde het veel te volle restaurant. Het was bizar hoeveel mensen er gekomen waren; zelfs de parkeerplaats stond vol. Elk huis in Twin Bridges en omstreken moest leeg zijn, want iedereen was hier.

Daisy wurmde zich door de mensenmassa heen en stapte naar buiten, waar Duke en haar nichtje Becky druk bezig waren met het inschenken van koppen koffie. Ze had niet erg veel behoefte aan een praatje, dus probeerde ze aan de menigte te ontsnappen. Ze week uit naar links, waar een twintigtal paarden naast het restaurant opgesteld stonden. Een groep rodeorijders was naar Twin Bridges gekomen om de begrafenisstoet te leiden en terwijl zij nu genoten van een warme kop koffie, knabbelden hun paarden aan wat welverdiend hooi. Het was een adembenemend gezicht geweest toen de paarden twee aan twee door het dikke pak sneeuw liepen, voor de twee enorme trekpaarden uit die de wagen met de kist getrokken hadden. Ze hoopte maar dat Candice vanuit de hemel naar hen gekeken had; ze had het vast schitterend gevonden.

2

Benjamin Holden gooide nog wat extra hooi bij de paarden van de rodeoclub en trok de deken van zijn ruïn Hotshot recht. De jonge vos keek even naar hem op, maar dook toen al snel met zijn witte neus terug in het hooi. ‘Je hebt het goed gedaan, jongen.’ Hij klopte het dier op zijn hals en staarde naar de grote groep mensen die niet veel verderop genoot van een kop warme koffie, die hij tussen de geur van het hooi door kon ruiken. En dat terwijl zijn neus er bijna afvroor. Misschien moest hij zelf ook maar eens een kop halen; dat zou hem vast helpen een beetje op te warmen. ‘Ik ben zo terug, maatje.’ Hij woelde door Hotshots manen en liep bij hem en de andere paarden vandaan. Vandaag waren ze met de hele club naar Twin Bridges gekomen omdat de oude vrouw uit The Wagon Wheel, die hij zelf slechts een keer of twee gezien had, overleden was. Hij had zich dan ook een beetje bezwaard gevoeld om mee te gaan. Hij kende de vrouw niet echt en hoopte maar dat ze het hem vanuit de hemel niet kwalijk nam dat hij meegereden had alsof hij haar al jaren kende. Ze kwamen een ruiter tekort, dus ze hadden hem, “de nieuweling”, meegevraagd en hij had na een korte aarzeling toch ja gezegd. Het was goed om dit soort dingen met de jongens te doen, dat schepte een band. Jarenlang had hij door de staten van Amerika gezworven, maar pas kortgeleden was hij naar Montana teruggekeerd, waar hij oorspronkelijk vandaan kwam, in de hoop dat niemand hem meer zou herkennen nu hij ouder was.

Hij liep door de groep mensen heen en volgde de geur van koffie, die steeds sterker werd. Bij een grote tafel aangekomen kreeg hij direct een kop in zijn handen gedrukt door een vrouw met rossige krullen. ‘Bedankt dat je dit gedaan hebt voor Candice,’ zei ze.

‘Heel graag gedaan.’ Hij glimlachte naar de vrouw en voelde zich nu nog schuldiger. Hij was vooral meegekomen uit eigenbelang, al had de oude vrouw hem en zijn schitterende vos vast gewaardeerd. Het had er stom uitgezien als er maar negentien paarden geweest waren en de tweetallen niet gemaakt konden worden.

Benjamin snoof de heerlijke koffiegeur op en warmde zijn verkleumde handen aan de kop toen hij een jonge vrouw opmerkte met ravenzwart haar, dat onder een donkergrijze cowboyhoed uitstak. Ze stond daar, eenzaam en verslagen tussen wel honderd mensen die haar niet leken op te merken.

Benjamin staaarde even naar haar. Was ze helemaal alleen? Haar ogen, die zo blauw waren als de hemel op een mooie winterdag, stonden vol tranen en haar verfijnde gezichtje leek vertrokken van de pijn in haar hart.

Op hetzelfde moment dat ze hem ook opmerkte en ze haar blik in de zijne verankerde, werd ze door een grote kerel bij hem vandaan getrokken. Hij sloeg zijn arm om haar schouder en verdween met haar terug de menigte in.

Benjamin sloeg zijn ogen neer en baande zich met een naar gevoel in zijn borst een weg tussen de mensen door. Hij wist niet wat het was, maar ineens leek hij het verdriet van al deze mensen te voelen. Misschien was het de aanblik van haar; zo eenzaam en alleen, of het verdriet in haar ogen, maar zijn hart kromp ineen terwijl hij terug naar de paarden liep.

‘We gaan inladen.’ Een van de jongens van de rodeoclub stond bij de paarden en maakte er twee los van het hek waaraan ze vastgebonden stonden.

Benjamin knikte en gooide zijn koffie achterover. Hij zette de lege kop vlug op een paal en maakte zijn eigen paard los. 'Kom op, maatje. Tijd om naar huis te gaan.'

Nadat alle paarden ingeladen waren, reden ze met een lange rij trailers bij The Wagon Wheel vandaan. Benjamin was met zijn eigen pick-up truck en trailer gekomen en reed achter in de colonne. Hij moest naar Silver Star, een paar kilometer bij Twin Bridges vandaan, waar hij een piepklein huisje huurde bij Riverrest Cabins. Het was tijdelijk; althans, dat hoopte hij. Hij mocht zijn paard op de Silver Star Ranch stallen en had verder gelukkig niet veel nodig om de winter mee door te komen. Op geld na ... Het leven van een rodeocowboy ging niet over rozen, dat was hem al snel en pijnlijk duidelijk geworden. De geldprijzen waren alleen leuk als je de eerste plaats haalde. Benjamin had de afgelopen jaren best wat buckles gewonnen, maar het laatste seizoen had hij er een zootje van gemaakt. De *broncs* waar hij op gezeten had, hadden hem er in no-time afgemikt. Hij zat nu zelfs zo krap bij kas dat er een kans bestond dat hij Hotshot moest verkopen. En dat was wel het laatste wat hij wilde. Dit paard betekende de wereld voor hem. Daarbij, als het zover zou komen, kon hij het wel vergeten om naast het bronc-rijden mee te kunnen doen aan de *cowboy games* zoals cutting, roping en bulldogging. En dat waren nou net de dingen die hij zo graag deed. De rodeo deed hij alleen voor het geld. Hotshot was een pareltje, een jonge ruïn die in alle categorieën zijn beste beentje voorzette. Het was flink jammer dat hij de kans niet kreeg hem veel te trainen zodat hij ook echt kon winnen, want het onderhoud van de voskleurige ruïn in zijn trailer kostten hem meer dan het huisje dat hij huurde.

Hij zette de radio een beetje harder en zong mee met de country kerstliedjes die door zijn speakers galmden. De dikke sneeuw die aan weerskanten van de weg was opgestapeld, leek met de dag hoger te worden. Het was dan ook al

een hele poos geleden dat het een droge winterdag geweest was. Hij draaide de pick-up een zijweg in die leidde naar de Silver Star Ranch, waarvan de naam groter was dan het bedrijf zelf. Slechts een kleine bungalow en een schuur doemden op in de witte verte. Cripps, de oude man die er woonde, had vier boxen en drie ervan werden verhuurd aan cowboys zoals hij. In de vierde stond Cripps' paard, dat al bijna net zo oud was als de ranch zelf.

De oude man vertelde hem vaak over zijn glorie-dagen. Hij was ook een bronc-rijder geweest, net als Benjamin, maar was na een paar jaar overgestapt op stieren.

Zo ver was Benjamin nog niet; hij bleef liever in leven. Een bokkend paard was tot daaraantoe, maar een achthonderd kilo wegende stier die eropuit was om hem van kant te maken, was een stap te ver. Al zou hij uiteindelijk wel moeten als hij Hotshot wilde behouden. De geldprijzen bij het stierenrijden waren immers vele malen hoger dan die bij de broncs.

Hij reed het terrein op en parkeerde zijn trailer naast de stal. 'Kom op, jongen.' Hij opende de achterklep en hielp Hotshot uitstappen. Daarna liep hij direct door naar de staldeuren, terwijl hij de rand van zijn hoed vastpakte, omdat het enorm stormde en hij zichzelf geen nieuwe hoed kon veroorloven. Dikke sneeuwvlokken schoten aan hem voorbij en eenmaal in de stal aangekomen klopte hij de verse sneeuw van zijn kleding en van Hotshots deken. Was het maar al voorjaar ...

3

Daisy zat verslagen aan de grote keukentafel in het woonhuis van Big Hole River Ranch. Duke en Becky waren zelfs hier druk met het maken van de koffie terwijl de rest van de familie aan de grote eetkamertafel zat. Daisy wilde niet praten, dus ze had zichzelf afgezonderd in een hoekje van de grote woonkeuken. De enige die naast haar zat was haar neefje Zachary, die speciaal voor vandaag naar huis was gekomen. Hij studeerde in San Francisco voor dierenarts en had nog een paar jaar te gaan voor hij daar klaar mee was. Hij was een ware kopie van zijn vader. Zijn ravenzwarte haar hing speels over zijn voorhoofd en zijn ogen, die zo blauw waren dat er geen twijfel over mogelijk was dat hij een Brooks was, waren vochtig. Candice had ook heel veel voor hem betekend...

‘Dit is echt kut,’ zei hij na een lange stilte.

Daisy knikte. ‘Behoorlijk.’

Becky zette een kop koffie voor haar neer en liep toen weer naar het aanrecht, waar ze Joost mocht weten wat met Duke aan het koken was. Daisy had nergens trek in. Het verdriet, dat zich als een brok in haar keel had opgebouwd, zou haar niet toestaan ook maar iets te eten.

Langzaam vulde de keuken zich met zacht geroezemoes. Eten en drinken werd op de grote tafel gezet en bestekgerinkel volgde. Daisy hoorde het allemaal

wel, maar bleef in haar eigen kleine bubbel. Ze wilde nu even geen deel uitmaken van het enorme gezin; ze wilde nu heel even alleen zijn.

‘Hey.’ Zach legde zijn hand op haar schouder en kneep er zacht in. ‘Zullen we er samen vandoor gaan?’

Daisy keek op naar haar neefje en knikte. Dat klonk als een geweldig plan. Ze stond op van haar stoel en volgde hem naar de deur. Gelukkig merkte niemand het op en wisten ze uit de bedrukte sfeer te ontsnappen.

Samen doken ze de gang in en trokken de deur achter zich dicht. Ze schoten in hun jas en schoenen en trokken mutsen en wanten aan, want het was enorm koud buiten.

‘Ik kon echt niet langer binnenblijven.’ Zach schopte eenmaal buiten aangekomen tegen een hoop sneeuw. Hij wist als geen ander hoe het voelde om mensen te missen. Het verlies van Candice moest ook bij hem verdriet uit het verleden hebben laten opborrelen. Hij was pas drie jaar oud geweest toen zijn biologische moeder overleed, maar hij kon het zich vast nog herinneren. ‘Ik ben blij dat ik straks weer in San Francisco zit. Dan kan ik me weer op mijn studie richten en dit allemaal vergeten.’

‘Ik mis je anders behoorlijk, hoor.’ Daisy liep samen met hem richting de stallen en luisterde aandachtig naar het gekraak van de verse sneeuw onder haar voeten. ‘Je komt toch wel terug als je opleiding klaar is?’

‘Jawel.’ Zach schopte weer wat sneeuw weg. ‘Big Hole River Ranch is mijn thuis. En ondanks dat ik net riep dat ik terug naar San Francisco wil, blijf ik hier tot na de jaarwisseling.’

‘Wat, echt?’ Ze keek opgewekt naar hem op. Ze was dol op haar neefje en dit nieuws fleurde dan ook meteen haar dag op. ‘Kan je die weken op school wel missen dan?’

‘Ik kan de lessen online volgen. Dus dat red ik wel.’ Hij trok zijn mondhoeken op, de ene net wat hoger dan de andere, precies zoals haar broer Jacob dat altijd deed. ‘Dus pas maar op.’

Daisy fronste. ‘Waarvo...’

Een grote sneeuwbal knalde tegen haar gezicht en benam haar de adem.

‘Jij kleine...’ Ze dook omlaag en maakte een bal van de verse sneeuw. Nog voor ze hem naar haar neef kon gooien, dook hij op haar af en smeed er een in haar nek.

‘Wie noem je klein?’ Hij rende om haar heen en maakte bal na bal die hij daarna haar kant op smeed.

Daisy schreeuwde het uit van de kou en mikte er een paar zijn kant op. Klein was Zach inderdaad niet meer; hij stak zeker een kop boven haar uit, ondanks dat hij tien jaar jonger was. Met twee handen schepte ze sneeuw van de grond en ze rende naar hem toe. Ze mikte, gooide en eindelijk had ze hem te pakken. De bal kwam tegen zijn voorhoofd terecht en liet hem proesten. ‘Oh, je gaat er nog spijt van krijgen dat je hier blijft,’ riep ze en ze maakte een nieuwe bal, terwijl ze er een van hem ontweek.

Een nieuwe sneeuwbal raakte haar rug. Daisy dacht er twee tellen over na; hoe kon dat terwijl Zach voor haar stond? Ze draaide zich om en smeed een bal die kant op. Blossom, haar nichtje, die uit het niets verschenen was, kirde het uit en holde achter haar broer aan met handen vol sneeuw. Daisy genoot even van het uitzicht. Haar nichtje was ook al zo groot geworden. Vijftien jaar, een heuse puber. Jeetje, waar was de tijd gebleven...

‘Je kunt maar beter gaan rennen!’ klonk het vanuit de richting van het woonhuis. Jacob stond voorovergebogen met zijn handen in de sneeuw en in de openstaande deur van het woonhuis zag ze haar zus Duke en haar zoon Rowan hun laarzen en jassen al aantrekken. Oké, dit sneeuwballengevecht zou uitlopen

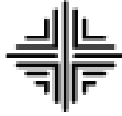
op een ware oorlog; ze kon maar beter gaan schuilen. Ze dook weg achter Jacobs pick-up truck en bereidde zich voor door een berg ballen te kneden.

Luid gelach en gegil galmde over het terrein van The Big Hole River Ranch en op dat moment vergat iedereen even hoe rot de dag geweest was.

‘Bukken!’ Jacob rende in volle vaart door de sneeuw en zeepte zijn dochter in met een handvol sneeuw. Blossom gilte het uit en werd nog geen seconde later gered door haar grote broer, die zijn vader weg liet duiken omdat er een gigantische bal zijn kant op kwam.

Daisy vond het niet erg dat ze even de tijd kreeg om adem te halen en genoot van het feestje dat zich een paar meter bij haar vandaan afspeelde.

Misschien was het toch niet zo erg om haar familie nu dicht bij zich te hebben.

Benjamin streeelde Hotshot over zijn hals en borstelde hem over zijn rug met zijn andere hand. ‘Het spijt me dat ik je niet meer luxe kan geven.’ De stal van de Silver Star Ranch was niets bijzonders. Een paar houten balken vormden de box voor zijn vos en de koude wind sneed door de kieren en gaten van het gebouw naar binnen. Gelukkig had Hotshot een dikke vacht en hielden twee dekens hem warm wanneer hij stilstond. Toch baalde Benjamin; dit was geen leven voor een paard dat topsport beoefende. Dit was niet wat het dier van veulen af aan gewend was... Net zoals zijn leven in het kleine huisje geen leven was voor iemand met zijn afkomst. Hij had een goede reden gehad om weg te lopen van de luxe waarin hij opgegroeid was, maar was dat het allemaal wel waard? Als hij Hotshot uiteindelijk toch zou verliezen, had hij echt niets meer. Kon hij zich maar gewoon settelen. Hij hoefde geen luxe, maar een klein huisje en een tochtvrije stal voor Hotshot zouden het leven een stuk makkelijker maken. Hij zuchtte. Dan moest hij maar snel een paar rodeo’s gaan winnen... Hij had zijn hoop nu gevestigd op de rodeo op de kerstfair in Dillon. Als hij die kon winnen, had hij in elk geval weer genoeg geld om de winter mee door te komen. ‘Laten we maar eens een ritje maken, dan kan je je spieren een beetje opwarmen.’ Hij legde de borstel weg en pakte het zadel, dat hij met een zwier op de rug van het paard legde. Hij maakte de singel en het borsttuig vast en deed hem toen zijn hoofdstel om. Even twijfelde hij of hij wel naar buiten moest gaan

nu het weer zo guur was, maar hij kon Hotshot ook niet zomaar stil laten staan. Het dier had zijn beweging nodig en een binnenbak waarin hij kon trainen behoorde helaas niet tot de mogelijkheden.

Hij ritste zijn jas tot bovenaan dicht en trok zijn leren chaps en wanten aan. Hij klemde zijn hoed stevig op zijn hoofd en klom toen op de rug van het paard. ‘Let’s go, boy.’ Hij klikte met zijn tong en gaf het dier wat teugel, waardoor Hotshot rustig naar de uitgang liep. *Trail riding* was nooit echt zijn ding geweest, maar hij wist de deur van de stal open en dicht te krijgen vanaf de rug van het paard. Dikke sneeuwvlokken waaiden met een noodvaart tegen zijn gezicht en Benjamin moest zich inhouden niet direct weer terug de stal in de gaan. Wat een ellende...

Hij spoorde Hotshot aan en in een drafje reden ze bij de stal vandaan. Hij besloot naar het zuiden te rijden, met de wind mee. Hopelijk zou die draaien op het moment dat hij weer terug wilde. Zo niet, dan zou de terugweg behoorlijk onplezierig worden.

Hotshot zette zijn oren naar voren en proestte tevreden, waardoor er stoomwolkjes uit zijn neusgaten schoten. Hij had duidelijk meer zin in de rit dan Benjamin zelf had. Ondanks dat hij tot halverwege zijn benen in de sneeuw zakte, draafde hij gestaag verder. ‘Je bent braaf.’ Benjamin klopte hem op zijn hals en staarde naar de bergen voor zich. Montana was prachtig. Het maakte niet uit waar in de staat je woonde, het uitzicht verveelde nooit. De horizon voor hem hield de zon nog een beetje verborgen. Toch zou het niet lang meer duren voor ze tevoorschijn zou komen en hem wat zou opwarmen. De lucht was al blauwer dan de dag ervoor, dus hopelijk zou de rest van de wolken snel door de zon verdreven worden. Zodra het stopte met sneeuwen, was het al een stuk aangener buiten.